

РЕШЕНИЕ

№ 573

гр. София, 13.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на втори юли през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Лилия Н. Г.

Членове: Емил Дечев
Герасим Анг. Пенчев

при участието на секретаря Виктория Н. К.а
като разгледа докладваното от Лилия Н. Г. Въззивно наказателно дело от частен характер № 20251100600776 по описа за 2025 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда от 27.06.2024 год. на СРС, НО, 97 състав по НЧХД № 2735/2023 г. по описа на Софийски районен съд, подсъдимият К. И. Д. е признат за невиновен в извършването на престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1 от НК и е оправдан по повдигнатото обвинение. Предявеният от В. В. граждански иск за сумата от 2500 лева, ведно със законната лихва, считано от 18.02.2023 год. до окончателното плащане на сумата, представляващи обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, е отхвърлен. На основание чл. 190, ал. 1 от НПК, Софийският районен съд е осъдил частния тъжител да заплати на подсъдимия К. Д. направените от него разноски по делото в размер на 2650 лева за защитници, както и на основание чл. 190, ал. 2 от НК – 5 лева за държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист.

Срещу постановената присъда, в законоустановения срок за обжалване, е постъпила въззивна жалба от В. С. В. чрез защитника му – адв. Л. Г. от САК.

След изготвянето на мотивите и в изпълнение на указанията на Софийския районен съд, по делото е постъпило допълнение към въззивната жалба от частния тъжител чрез адв. Л. Г..

Във въззивната жалба се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановената е в нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че неправилно са били оставени без уважение доказателствени искания, както и че приетата от съда фактическа обстановка

противоречи на събраните доказателства. Излагат се доводи, че са били накърнени правата на тъжителя.

В допълнителното изложение към депозираната жалба се излагат подробни аргументи, като се критикува извършения от Софийския районен съд доказателствен анализ. Акцентира се върху недостатъчната аналитична дейност на първостепенния съд и съответно фактическа необоснованост на направените изводи. Според процесуалният представител на частния тъжител, в мотивите прозира явно пристрастие към личността на подсъдимия Д. и е допусната субективна оценка на качествата на тъжителя. Излагат се твърдения, че Съда е направил изводи, небазирани на събраните доказателства по делото, както и че са били допуснати съществени процесуални нарушения, а гражданският иск е бил отхвърлен неправилно и необосновано.

В заключение се отправя молба към въззивния състав, да отмени присъдата на Софийския районен съд и да се постанови нова, с която подсъдимия К. И. Д. да бъде признат за виновен по предявеното обвинение, а гражданският иск в размер на 2500лв да бъде уважен.

С въззивната жалба са направени доказателствени искания за назначаване на езиковедска експертиза относно значението, смисълът и стилистична характеристика на изразите, които се сочат да са употребени от подсъдимия К. Д. в процесното интервю от 18.02.2023 год. с конкретно посочени задачи. Поискано е да бъде допусната и назначена СМЕ касателно претърпените неимуществени вреди от частния тъжител с конкретни задачи, както и да бъде допуснат до разпит един свидетел – д-р Д.Д., за изясняване на въпроса дали е издала рецепта на ЧТ и за какви медиК.ти, за колко време и за какви симптоми.

Въззивният състав реши, че не е необходим разпита на искания свидетел, тъй като допускането до разпит на Д. Д. не би имало съществено, по смисъла на чл. 327, ал. 4 от НПК, значение за правилното решаване на делото, още повече, че към настоящия момент по делото са приложени писмени доказателства и здравното досие на ЧТ. Като неоснователни бяха отхвърлени и другите доказателствени искания, депозирани в допълнението към въззивната жалба, като съдът реши, че те не са необходими за разкриването на обективната истина. В тази връзка с протоколно определение от 02.07.2025 год., постановено в о.с.з. въззивният състав остави без уважение доказателствените искания.

Същевременно, въззивният състав уважи други доказателствени искания на страните - за разпит по един свидетел при режим на довеждане за изясняване на факти и обстоятелства, за които първоинстанционния съд не е събирал доказателства. Въззивният съд прецени, че с оглед правилното решаване на делото се налага провеждането на възивно съдебно следствие, в хода на което бяха разпитани свидетелите С.И.Я. – Т. и С.К. Д..Към писмените доказателства по делото се приобщиха и 4 бр. грамоти издадени на К. Д. и справка от Драматичен театър Пловдив, представени от защитата на подсъдимия.

В проведеното открито съдебно заседание и в хода на съдебните прения

пред настоящата инстанция адв. В. – повереник на ЧТ В. С. В. поддържа становището си, че извършеното от К. Д. деяние не е санкционирано от СРС неправилно. Намира, че районният съд е разсъждавал изключително едностранчиво, като под никаква форма не е взел предвид съображенията и доводите на обвинението, а е възприел доводите и твърденията на защитата. Посочва се, че мотивите към постановената присъда представляват общи бланкетни постановки, без изобщо да е направен цялостен и задълбочен анализ на доказателствата по делото и без да е направено обективно тълкуване на инкриминираните думи и изрази. Изразява се категорично несъгласие с изложените от съда изводи, досежно смисъла и значението на инкриминираните изрази. Според адв. В. с думите на подсъдимия, че „в изкуството няма място за мижитурки“, „тоя човечец, който в момента е директор, нищо не е показал“ и, че „не е читав човек“, безспорно се засяга достойнството и честта на ЧТ В., с което е осъществен състав на престъплението обида при наличието на квалифициран състав. Посочва, че не се отрича правото на свобода на словото, но това право не е безгранично. Относно инкриминираните думи намира, че имат негативно влияние не само върху частния тъжител, но и в обществен аспект. Изтъква се, че районният съд не е разгледал израза „в изкуството няма място за мижитурки“ в контекста на цялото изказване, за което са налице свидетелски показания. Твърди се, че съществителното „мижитурка“ е унизително название за човек и винаги се използва с негативна конотация. За използваната от подсъдимия дума „човечец“ се смята, че съдът е използвал едностранчив анализ. Според адв. В. при съблюдаване на цялостното изказване на подс. Д. показва, че думата е умишлено използвана и в нейното негативно значение с цел да омаловажи личността на директора на Народния театър и това словосъчетание е унизително за честта и достойнството на частния тъжител. Застъпва се становището, че думата „човечец“ не е използвана в смисъла на „народен“, „светъл“ човек, каквито твърдения са били изложени от първата инстанция, а е използвана с подигравателно значение и с цел да принизи позицията, която в момента заема В. В.. Не е споделен и изводът на съда, че с израза „не е читав човек“, подс. Д. е изразил лично мнение за качествата на тъжителя, а по този начин са уронени неговата чест и достойнство. Според процесуалният представител на ЧТ, това определение се отнася до човек, който е нечестен, безпринципен, не спазва обществения ред или се държи по начин, по който е неприемлив за обществото. Не се споделят изводите на съда, че чрез всички инкриминирани изрази подсъдимият е дал мнение и оценка за професионалната кариера на тъжителя, както и че е взел становище по отношение на обществено значим въпрос в актьорската гилдия свързан със скандала между М. и В., тъй като тези изводи не кореспондират със събрания по делото доказателствен материал, а са напълно произволни. Акцентира се върху събраните по делото доказателства, даващи възможност да се направи извод за това как инкриминираните изрази са се отразили на В.. Счита се, че деецът е действал при пряк умисъл без да е проявил никакво съжаление и критичност към изказаните от него думи. В заключение се иска въззивният съд да отмени присъдата на СРС и да бъде постановена нова, с която подс. Д.

да бъде признат за виновен. Досежно основателността на гражданският иск се сочи, че пред първостепенният съд са били събрани доказателства за претърпените вреди, изразяващи се в изключителен стрес, неудобство, омерзение и накърнено достойнство, което се е отразило на В. В. в отношенията му с колегите и неговото семейство.

Адв. С. – защитник на подс. Д. заема становище, че постановената от СРС оправдателна присъда е правилна, законосъобразна, обоснована и постановена след направен задълбочен анализ на целия събран доказателствен материал, а депозираната въззивна жалба и допълнението към нея са изцяло неоснователни. Счита се, че правилно е прието от СРС, че с изрази „в изкуството няма място за мижитурки“ подс. Д. е изразил неговото принципно становище на основата на неговото убеждение. В подкрепа на това, изтъква следващото му изречение „както и разбира се във всяка една област на живота“. Излага се становище, че тъжителят не е бил наречен „мижитурка“. По отношение на употребената дума „човечец“ се акцентира на множеството синоними и различното тълкуване, а подс. Д. е направил съпоставка между А. М. и В. В., като дава своята оценка, своя поглед на въпроса. Изтъква, че разговорът е воден не за личностни качества, а за изявата на всеки от тях в областта на театралното изкуство. По отношение на изреча: „Аз даже имах с него преди години една глупава случка и тогава ми светна лампата, че не е читав човек“ се посочва, че този извод на подс. Д. е по повод на тази случка между тях. Изтъква се, че подс. Д. изразява личното си мнение, което не се изследва и начина на мислене не може да се криминализира. Изрично се допълва, че негативната оценка за някого не е обида. В тази насока, защитата излага разликата между фактическо и оценъчно твърдение, като се прави извода, че последното не се доказва. Набляга се на обстоятелството, че мнението не съставлява никаква информация за факти, а представлява изводи и оценка, които са резултат от мисловно-оценъчен процес и винаги има субективен характер. Според защитата, с това интервю подс. Д. не е преследвал цел да унижи честта и достойнството на ЧТ В., а е дал лична отрицателна оценка и критики към тъжителя, които се считат за в допустимата законова и морална форма. По отношение на това обидно ли е казаното, според защитата, следва да се изхожда не от субективното възприятие на засегнатото лице, защото тъжителят инкриминира субективния си прочит на изразените от подсъдимия оценяващи съждения. Соочи се, че конфликтът между М. и В. е с обществен интерес и именно за това въпрос свързан с него е бил включен в интервюто с подс. Д.. По отношение на твърденията, че това интервю е причината за влошаване на здравословното състояние на В. В., защитата излага възражения, че това обстоятелства не е било констатирано писмено от компетентни лица, както и че не е била назначавана терапия, но няма оплаквания от нововъзникнали заболявания и за задълбочаване на стари в периода след интервюто. Освен това се излагат аргументи, че в интервюто К. Д. многократно подчертава и изразява лично си субективно мнение. Обобщава, че казаното от подзащитния й в никакъв случай не е проява на непристойно, оскърбително и грубо отношение, интервюто не е дадено с цел да бъде засегнат В. В., казаното не е унижително за честта и достойнството му,

а е проява на изразено лично мнение по допустим начин касателно конфликта в Народния театър и театралните изяви на двете страни в конфликта. В заключение, се излага искане оправдателната присъда, постановена от СРС да бъде потвърдена като правилна, законосъобразна и обоснована, както и да се вземе предвид, че същата е постановена в резултат на задълбочен анализ на събрания доказателствен материал по делото. Претендира се за присъждане на направените съдебни разноски от страната.

Адв. М., защитник на подс. Д., се присъединява към казаното от адв. С.. Добавя, че инкриминираните изрази не са вулгарни и цинични. Изразява становище, че присъдата е правилна и законосъобразна, а съдът е обсъдил в пълнота доказателствения материал и инкриминираните изрази. Допълва, че няколко свидетели в събрания доказателствен материал пред първата инстанция заявяват, че скандала е бил „раздухан“ от самия В. и на пресконференция, няколко дни след уволнението на М. по БТА, е разказал за конфликта. Моли за постановяването на решение, с което да бъде потвърдена обжалваната присъда като правилна, законосъобразна и мотивирана, за отхвърлянето на гражданския иск и присъждането на разноските по делото.

Атакуваната присъда е от категорията съдебни актове, които подлежат на протестиране и обжалване по реда на гл. 21 от НПК.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и взе предвид разпоредбите на закона, извърши цялостна проверка на атакуваната присъда в съответствие с изискванията на чл. 314 от НПК, намери за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от лице с изявен правен интерес и срещу съдебен акт подлежащ на обжалване, поради което е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество, настоящият състав на Софийски градски съд я намира за НЕОСНОВАТЕЛНА.

С частната си тъжба ЧТ В. е повдигнал обвинение срещу подс. К. Д. за това, че на 18.02.2023г., в предаването „Тази събота“ по националния телевизионен канал „Би Ти Ви“, в частта му с водещ Д.Л., е казал нещо унижително за честта и достойнството на частния тържitel В. С. В., публично, като е употребил думите и изразите: „мижигурки“, „човечец“ и „не е читав човек“ - престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 вр. чл. 146, ал. 1 от НК.

За да постанови обжалваната присъда, Софийският районен съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият К. И. Д. е роден на ***** в гр. Русе, българин, български гражданин, неосъждан, женен, с висше образование, работещ, актьор, ЕГН *****, живущ в гр. София, ул. „*****“.

На 18.02.2023г., актьорът К. Д. гостувал в предаването „Тази събота“ по национален телевизионен канал „Би Ти Ви“, в частта му с водещ Д.Л..

В 06:08 минута от участието на Д., водещата Л. му задава следния въпрос: „Какво е мнението ти за този конфликт в Народния театър между директора В. В. и А. М.?“. На зададения му въпрос, в 07:07 минута, Д. отговорил: „В театъра, в Народния театър, се появили, станаха неща, които аз

тука няма да споменавам, щото влизаме много в кухнята, които са недопустими. Сега, тези неща може и да не са, да нарушават правилата, административните правила, но те нарушават моралните и професионалните правила, които са се случили и само заради това аз съм убеден, че този човек, който в момента е директор там, трябва на момента просто да бъде сменен. Това е моето мнение, моето лично мнение и не искам да казвам тежки думи, но бих казал, че в изкуството няма място за мижитурки, както и във всяка една област на живота, но особено в изкуството, защото сцената, изкуството, това е една декларация, това е послание, това е изразяване, това е обръщение към хората. Мисля, че С., и тука няма какво да коментираме дори, през годините е показал какво е да умееш да правиш това, докато тоя човечец, който в момента е директор, нищо не е показал. Аз даже имах с него преди години една глупава случка, която няма да споделям пред хората и още тогава ми светна лампата, че не е читав човек. Та, по-добре да се маха и да бъде назначен друг директор”.

ЧТ В. лично възприел казаното от подс. Д., тъй като гледал предаването по време на неговото излъчване на 18.02.2023г. по „Би Ти Ви“.

За да приеме за установена така изложената фактическа обстановка, първоинстанционният съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие доказателства: гласни - показанията на свидетелите В.а, С., А., К., К., Щ. и М. писмени – заключението на СТЕ, справка съдимост и медицинско досие на ЧТ В..

Настоящият въззивен състав намира, че първоинстанционният съд е събрал необходимите за изясняването на предмета на делото доказателства и не е ограничил страните при упражняване на процесуалните им права да правят относими доказателствени искания.

Първоинстанционният съд не е допуснал съществени процесуални нарушения и при обсъждането на доказателствата по делото и е формирал фактически изводи, които въззивният състав споделя.

Първоинстанционният съд е изпълнил задълженията си за всестранно, обективно и пълно изследване на доказателствата по делото, като задълбочено е обсъдил показанията на разпитаните в хода на съдебното следствие свидетели, съпоставяйки ги както със заключението на съдебно - техническата експертиза, така и с останалите доказателства, сред които справка съдимост на подс. Д. и медицинското досие на ЧТ В..

Пред настоящата инстанция в качеството на свидетели бяха разпитани С. Я. и С. Д.. В своите показания св. Я. изразява положителните си впечатления от подс. Д.. Досежно отношенията на ЧТ В. и подс. Д. заявява, че не знае какви са били и не е била свидетел на техни взаимоотношения. За конфликта им е била в течение от медиите, но няма лични възприятия. С оглед на заявеното от свидетелката въззивната инстанция намира, че нейните показания не допринасят за изясняването на обективната истина по делото и остават извън предмета на доказването, поради което и не следва да бъдат подробно обсъждани, като чрез същите се приобщават характеристични данни за личността на подсъдимия.

Св. Д. сочи, че познава професионално и ЧТ В. и подс. Д.. Същата разказва, че няма лични впечатления какви са били отношенията им към 2022-2023 год., като по отношение на процесното интервю, дадено от подс. Д. по БТВ в сутрешния блок „Тази събота“ заявява, че го е гледала. Д. си спомня и възпроизвежда, че преди да започне да говори за изявите си, К. Д. е говорил за Народния театър, „...че се случват лоши неща там и, че този човек, който го ръководи, доколкото си спомням казва, че трябва да бъде отстранен, защото „не е читав“ и е „мижигурка“ и говореше за някакви мушмули да се носят в НС, защото този човек бил като „паднал мушмул“.“ Изрично заявява личното си отношение, че не приема такива определения за когото и да е и не й е станало приятно, че ги слуша тези неща. Също така сочи, че не споделя мнението на К. Д. за В. В., че не бил „читав човек“ и изрично уточнява, че подс. Д. под „този човек“ е говорил за ЧТ В. и е казал, че „този човек не е читав и че е мижигурка“. Показанията на св. Д. са относими към предмета на делото, доколкото същата изразява личните си възприятия относно казаното в интервюто от подс. Д. и фактът на изричането част от инкриминираните в тъжбата думи.

От доказателствата по делото, категорично се установява, че от обективна страна в действителност в процесното интервю, на процесната дата и час, подс. Д. е изрекъл инкриминираните изрази. Това обстоятелство се явява безспорно в настоящото производство. Спорно е дали инкриминираните изрази по същината си са годни на изпълнят състава на престъплението по смисъла на чл. 148, ал.1, т.1, вр. чл. 146, ал.1 от НК и дали чрез употребата им подс. Д. е превишил правото си на изразяване на лично мнение. Правото на свободно слово е закрепено в националното право в чл. 39, чл. 40 и чл. 41 от Конституцията. Задължителното тълкуване на тези разпоредби е направено от Конституционният съд в Решение № 7/04.06.1996г. по к.д. № 1/1996г. Освен, че прогласяват правото на изразяване, посочените по-горе правни източници регламентират и неговите допустими ограничения. В чл. 10, ал.2 от ЕКПЧ също са посочени ограниченията и отговорностите, свързани с това право. При вземане на решение дали правото на защита на репутацията на гражданите трябва да надделее над правото на свободно изразяване, съдът следва винаги да установи къде се намира балансът между правото на свободно изразяване, обществения интерес и необходимостта от зачитане на правото на чест, достойнство и добро име на гражданите. В настоящия случай, подс. Д. в интервю е бил попитан от водещата Д.Л.: „Какво е мнението ти за този конфликт в Народния театър между В. В. и А. М.“ (т.е. за неговото персонално отношение и виждане). Самото обстоятелство, че този въпрос е бил зададен към подс. Д. в предаване, излъчването по национална телевизия, индикира, че конфликтът между посочените по-горе лица е в някаква степен с обществено значение, било то конкретно за актьорската гилдия или за част от цялото общество, проявяващо интерес към театралното изкуство. В подкрепа на извода за общественото значение на конфликта са и общоизвестните протести във връзка с него. В отговора си подс. Д. изрично подчертава, че изразява личното си мнение, като заявява: „... това е моето мнение, моето лично мнение“. Първоинстанционният съд е разгледал всеки един от

инкриминираните изрази поотделно и в съвкупност с цялостното изказване на подс. Д., като не е извадил думите от контекста. Изводите, до които е достигнал са коректно изведени и почиват на доказателствената съвкупност по делото. На първо място, освен, че подс. Д. изрично е подчертал, че изразява личното си мнение, с израза „в изкуството няма място за мижитурки, както и във всяка една област на живота“, той е изразил едно абстрактно становище, което не може с категоричност да бъде отнесено към личността на ЧТ В.. Подс. Д. е използвал думата „мижитурки“ в множеството число, което е още един аргумент в подкрепа на извода, че инкриминираният израз няма конкретна насоченост към конкретно лице, в което се е припознал В.. В допълнение на това, подс. Д. посочва освен сферата на изкуството и всяка една област на живота, което допълнително засилва убеждението, че твърдението на подсъдимия не е отправено към частния тъжител. По отношение на думата „човечец“, въззивният съд намира, че подс. Д. е направил сравнение на професионалните качества на М. и ЧТ В., като безспорно е омаловажил качествата на ЧТ В. като директор на Народния театър в сравнение с постиженията на М. като режисьор, но по естеството си самата дума „човечец“ не е нито обидна, нито унижителна. Изразът не е „читав човек“ е лично възприятие на подс. Д. по отношение на ЧТ В. във връзка с негово изказване, направено преди години, за представленията на подс. Д., което е станало известно на подсъдимия от негови колеги. Това обстоятелство се застъпва в показанията на разпитаните пред първата инстанция свидетели К.а и Щ.. В обобщение и настоящата инстанция намира, че с употребените и впоследствие инкриминирани изрази подс. Д. е изразил свое лично отрицателно мнение и критика, които обаче са лишени от унижителен характер. Те безспорно са отрицателни по отношение на личността на ЧТ В., но не изпълват състава на престъплението „обида“ по смисъла на чл. 146, ал.1 от НК. Всеки един от подробно цитираните изрази безспорно обективира несъгласие и мнение, което действително визира отрицателно отношение към качествата на тъжителя, но е в рамките на конституционно гарантираните свобода на изразяване, на мнение и критика, защото подобрите изрази и думи в тях, не могат еднозначно, както се настоява в подробно развитата устна аргументация от повереника, да бъдат оценени като обидни. По естеството си заявеното несъмнено съставлява оценъчно съждение, а както е известно съдебната практика е константна по отношение на приетото, че оценъчните съждения не са основание за наказателна отговорност, когато, както е в случая, те сами по себе си не съдържат обидни по съдържанието си думи и изрази. Допустимият баланс между правото на свободно изразяване на критика, обективизирано в реализираното от подсъдимия участие в предаване и изразеното от него като представител на актьорската гилдия мнение и несъгласия и правото на лична чест и достойнство, чието накърняване е заявено с предявеното с тъжбата частно обвинение в случая, правилно е преценен от първата инстанция, че не е нарушен. Поради това, макар правото по чл. 39, ал. 1 от КРБ да не е безконтролно, изказаното от подс. Д. попада в допустимите параметри с оглед баланса на правото на лично мнение и запазването на честта, достойнството, доброто име и репутацията на лицето,

по отношение на което е изразено това мнение. Следва да се отбележи и, че служебното качество на ЧТ В. предполага една по-висока степен на търпимост към критика, обществен укор и отрицателно становище по отношение на личността му.

На базата изложеното се достига до извод, че подсъдимият не е извършил вмененото му престъпление от обективна страна и от субективна.

Въззивният съд напълно възприема и подкрепя, като правилни, законосъобразни и изключително подробни изводите, изведени от предходната съдебна инстанция. Първоинстанционният съд е направил подробен анализ на инициращата жалба и словесните изрази, предмет на настоящото производство, като не е преувеличил, изопачил или неоченил достатъчно доказателствената съвкупност. Също така прецизно е извършил аналитичната си дейност и направил съответна фактическа обосновка на доказателствената маса. Поради това, настоящата въззивна инстанция в пълна степен споделя възприетото от СРС в атакувания съдебен акт. Налице е пълен и всеобхватен анализ и правилно е стигнал до категоричния извод, че изречените думи от подсъдимия не съдържат нищо унижително за честта и достойнството на тъжителя. Правилно районният съд е отбелязал, че субективното възприятие на В., че посочените изрази са обидни, е ирелевантно за съставомерността на деянието, тъй като изпълнителното деяние на престъплението по чл. 148, ал. 1, т. 1, вр. чл. 146, ал. 1 от НК, съобразно нормативната уредба не може да бъде осъществено чрез внушение, тъй като е това е въпрос на възприятие и на оценка на зрителя. Творческият потенциал и заслуги на тъжителя сами по себе си не могат да подменят правните изисквания към обективността на признаците на обвинението, вменено с частната тъжба, които в случая не са налице. Т.е. обидата не може да почива на субективните възприятия, както е в случая, на ЧТ В.. Субективизмът на възприятията, не следва да се приема за критерий за съставомерност, тъй като когато се преценява дали отделни думи са обидни, следва да се изхожда от способността им, те обективно да са в състояние да унижат личността, изводимо от тяхната непристойност, циничност и неморалност. За да бъдат по своето естество съставомерни дадени думи и изрази, квалификацията е необходимо да имат обективно унижителен характер, а не това да се подразбира чрез тълкуване, предположения, асоциации, въображение, припознаване или други форми на мисловна дейност, защото тя не се поддава на обективен контрол с оглед нейната правилност. В конкретния казус, подобно съдържание не се установява и според настоящият състав, нито един от инкриминираните изрази не е в състояние годно и обективно да засегне адресата им, имайки предвид и общоприетите критерии за морал и етика. Инкриминираните изрази, тълкувани в контекста на цялото интервю (а не изолирано и поотделно), не биха могли да се квалифицират като надхвърлящи прага и стандарта за благоприличие и обективно да могат да накърнят чувството за достойнство и чест на ЧТ. Районният съд е извел правилни материалноправни изводи и е приел, че инкриминираните думи не са натоварени с обидна тежест и смисъл.

За да е налице обида, от обективна страна, деецът следва да е казал

унизителни за пострадалия думи и изрази публично, като същите следва да носят белезите на непристойни, груби, вулгарни, цинични, неприемливи от гледна точка на общоприетите морални норми, ценности и правила, в т.ч. и на поведение и същевременно да засягат чувството за лично достойнство на човек. Всеки един от инкриминираните изрази, по своето съдържание не покрива изискването за обективна съставомерност, доколкото нито един от инкриминираните изрази не съдържа горепосочените определения по отношение личността на тъжителя. В този смисъл и правната доктрина приема, че: „обидата е умишлено унижаване чувството на лично достойнство на дадено лице посредством неприлично, противоречащо на общо приетите правила отнасяне с него“ - уч. Наказателно право, Особена част, т. 1, проф. И.Н., л.428, и чрез изпълнението на това престъпление се накрънява собственото усещане за чест и достойнство и се „изразява отрицателното мнение за достойнството за засегнатия“, поради което е и без значение дали казаното е вярно или не (вж. отново, Наказателно право, Особена част, проф. И.Н., стр. 430).

Възражението на процесуалния представител на ЧТ, че е налице превратно тълкуване на доказателствата и инкриминираните изрази, е неоснователно. След като се прецени в детайли, обжалваният съдебен акт и всички доказателства по делото, настоящият въззивен състав, намира че възражението е необосновано. Софийският районен съд е обсъдил подробно всички факти и обстоятелства по делото, правилно е установена и фактическата обстановка по делото, по която принципно няма спор между страните. Първоинстанционният съд е извършил всеобхватна, обективна и ясна оценка и пълен анализ на събраната доказателствена съвкупност. В този смисъл е правилен и категоричният извод, че изречените изрази и думи от подсъдимия Д. не съдържат нищо унижително за честта и достойнството на тъжителя В., поради което и е постановил един обоснован и законосъобразен съдебен акт. Деянието е несъставомерно както от обективна, така и от субективна страна.

Предвид всичко гореизложеното, настоящият въззивен състав прие, че въззивната жалба и допълнението към нея, с изложените, включително и развити в съдебно заседание оплаквания, се явява неоснователна. Няма как да бъде споделено искането за отмяна на атакуваната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият К. Д. да бъде осъден. Респективно, проверяваната първоинстанционна присъда, с която последният е бил признат за невинен по обвинението за престъпление по чл. 148, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 146, ал. 1 от НК, е обоснована и законосъобразна, и като такава следва да бъде потвърдена.

При отсъствие на виновно увреждащо поведение, обосноваващо гражданска отговорност, предявеният граждански иск правилно е отхвърлен като неоснователен.

Логична последица от оправдаването на подсъдимия е, че в тежест на тъжителя В., СРС е възложил направените от подс. Д. разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 2 650,00 /две хиляди шестстотин и петдесет/ лв.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения същата следва да бъде потвърдена, а въззивната жалба - да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Предвид изхода от делото, както и на основание чл.190, ал.1 НПК, ЧТ В. следва да бъде осъден да заплати на подс. Д. направените и претендираните разноски за адвокатско възнаграждение пред втората инстанция в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 334, ал. 1, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд, IV въззивен състав

РЕШИ:

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 27.06.2024 год. по НЧХД № 2735/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 97 състав.

ОСЪЖДА на основание чл.190, ал.1 НПК, частният тъжител В. С. В. да заплати на К. И. Д. направените от последния разноски за адвокатско възнаграждение пред втората съдебна инстанция в размер на 1000 /хиляда/ лева.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____